

سخنرانی های همگانی پاپ فرانسوا

باورنامه: اعتراف به ایمان رستاخیز تن ها

خواهران و برادران گرامی صبح به خیر!

امروز می خواهیم به اعتراف " من به رستاخیز تن ها ایمان دارم " برگردم. این حقیقتی ساده نیست و به هیچ روی آشکار نیست؛ از آن رو که ما در زندگی این جهان غرق ایم، درک این واقعیت آینده آسان نیست. اما انجیل (ذهن) ما را روشن می کند. رستاخیز ما سخت به رستاخیز مسیح پیوسته است. این واقعیت که او برخاسته، اثبات آن است که رستاخیز مردگان هست. مایل ام نموده‌ای چندی در رابطه با رستاخیز مسیح و رستاخیز خود مان را برشمارم. او برخاسته است و از آنجا که او رستاخیز کرده، ما نیز بر خواهیم خواست.

نخست، خود نوشته مقدس در بر دارنده راهی است به سوی ایمان کامل به رستاخیز مردگان. این ایمان، ایمان به خدای آفریننده تن و روح بشر عنوان شده است، ایمان به خدای رهایی بخش، خدایی که به پیمان خود با مردمش وفادار است. حزقیال پیامبر در رؤیایی چنین می بیند، که گورهای درگذشتگان از نو گشوده می شوند و استخوانهای خشک ایشان به یمن دم روحی زنده، به زندگی باز می گردد. این رؤیا بیانگر امید به " رستاخیز اسرائیل " در آینده است، رستاخیزی که نوزایی مردمانی است شکست خورده و خوار-شده (حز ۳۷: ۱-۱۴).

عیسی در عهد جدید، این مکاشفه را برآورده می کند، و ایمان به رستاخیز را به شخص خودش گره می زند و می گوید: " رستاخیز و زندگی من ام " (یوحنا ۱۱: ۲۵). خداوند ما عیسی مسیح است که در روز پایانی آنان را که به او ایمان داشته اند، بر می خیزاند. عیسی به میان ما آمده، در همه چیز غیر از گناه مانند ما آدمیان شد؛ و به این ترتیب ما را در بازگشت به سوی پدر با خود برد. او، یعنی سخن تن یافته، که برای ما مُرد و دیگر بار برخاست، روح القدس را همچون پیش-پرداخت مشارکت کامل به شاگردان می بخشد؛ مشارکت کامل در پادشاهی پرشکوهی که ما هوشیارانه چشم به راه آن ایم. این انتظار، سرچشمه و سبب امید ما است: امیدی که اگر پرورش یافته و نگهداری شود- اگر ما پرورش داده و نگهداریم کنیم- نوری می شود که سرگذشت مشترک ما را روشن می کند. بیایید همیشه به یاد داشته باشیم: ما شاگردان آن کسی هستیم که آمد، هر روز می آید و در پایان هم خواهد آمد. اگر بتوانیم چنان کنیم که از این واقعیت خودآگاه تر باشیم، زندگی روزانه، ما را کمتر خسته خواهد کرد، کمتر زندانی روزمرگی خواهیم بود و برای گام برداشتن در راه رستگاری با دلی بخشنده، گشوده تر خواهیم بود.

نمود دیگر: دوباره برخاستن به چه معنی است؟ رستاخیز همه ما در روز آخر، در پایان جهان، از راه قدرت مطلق خداوند روی می دهد، خدایی که به وسیله قدرت رستاخیز مسیح با دوباره پیوند دادن جان و تن ما به هم، زندگی را به تن های ما باز می گرداند. این توضیح اساسی است: از آنجا که مسیح برخاست، ما بر خواهیم خاست؛ ما امید رستاخیز داریم چراکه او در رستاخیز را به روی ما را گشوده است. و این دگرگونی و این تراچهرگی (تجلی) تن ما، در رابطه ما با مسیح، در آیین ها، به ویژه در آیین سپاسگزاری، آماده سازی شده است. ما که در این زندگی با تن و خون او پرورده شده ایم، مانند او بر خواهیم خاست، با او و از راه او. چنانکه عیسی با بدن خود (از مرگ) برخاست اما به این زندگی زمینی باز نگشت، ما نیز با تن های خودمان دوباره بر خواهیم خاست؛ بدن هایی که به تن هایی شکوهمند تبدیل خواهند شد. این دروغ نیست! راست است. ما باور داریم که عیسی برخاسته است، که عیسی هم اکنون زنده است. اما آیا شما باور دارید که عیسی زنده است؟ و اگر عیسی زنده است، شما فکر می کنید که او می گذارد ما بمیریم و ما را بر نمی خیزاند؟ نه! او چشم به راه ما است، و از آنجا که او برخاسته است، قدرت رستاخیزش همه ما را بر خواهد خیزانید.

عنصر پایانی: ما در همین زندگی هم در رستاخیزِ مسیح شرکت داریم. اگر راست است که عیسی ما را در پایانِ زمان بر خواهد خیزاند، همچنین درست است که به نوعی، ما از پیش با او برخاسته ایم. زندگی جاوید از پیش آغاز شده است، زندگی جاوید در درازایِ زندگی ما آغاز می شود، زندگی ای که رو به سوی رستاخیزِ نهایی دارد. و ما در واقع، درتعمید از پیش برخاسته ایم، ما درونِ مرگ و رستاخیزِ مسیح جای داده شده ایم، و ما در زندگی نوین، یعنی در زندگیِ او شرکت می کنیم. بنابر این ما هم چنان که در انتظارِ روز پایانی هستیم، بذریِ رستاخیز را در خود داریم؛ به عنوان پیش درآمدِ رستاخیزِ کامل که آن را چون میراثِ دریافت خواهیم کرد. به همین سبب، تنِ هر یک از ما پژواکی از جاودانگی است، پس باید همواره محترم باشد؛ و به ویژه، زندگیِ آنان که رنج می برند باید محبوب و محترم باشد، باشد که ایشان احساس کنند نزدیکیِ پادشاهیِ خدا را و آن مرتبه از زندگیِ جاوید را که ما به سویی در سفر ایم. پس این به ما امید می بخشد: ما به سوی رستاخیزِ گام می برمی داریم. به سوی دیدارِ و رویارویی با مسیح: این است شادیِ ما! ما همه با هم خواهیم بود- نه اینجا در این میدان، یا یک جای دیگر- شادمان با عیسی! این است مقصدِ ما!

۴ دسامبر ۲۰۱۳

میدان سنت پیتر